Ajándék lenni az e

A reverendát első alkalommal viselő kispapokk

Ünnepi szentmise keretében fejezték ki elköteleződésüket Jézus és az Egyház iránt, és öltötték magukra a reverendát a Megtestesült Bölcsességről nevezett szeminárium harmadéves kispapjai a gyulafehérvári székesegyházban október végén. Az admisszióban részesült papnövendékek ezáltal hivatalosan is felvételt nyertek a papjelöltek sorába, a reverenda által pedig Krisztust öltötték magukra.

PÉTER BEÁTA

Amikor a kispapok magukra öltik a reverendát, az egy lépés, lépcsőfok az istenkeresésükben – mutatott rá szentbeszédében a szentmisét celebráló Kerekes László segédpüspök. „A reverenda számunkra jelenti azt a mély, Istennel kötött kapcsolatot, amire törekszünk, amiért nap mint nap újra és újra meg kell küzdenünk. És amikor magunkra öltjük, akkor valóban másként tekintünk a világra, másképpen tekintünk az embertársunkra.” Azt kívánta a kispapoknak, hogy mindennap magukra tudják ölteni a reverendában az irgalmasságot, jóságot, szelídséget, türelmet, egymás elviselését, és a nagy-nagy hálát, amire Szent Pál apostol biztat. „Azért imádkozok és azt kívánom mindannyiunknak, hogy valóban mi is Isten szemén keresztül tudjuk látni a világunkat, és valóban mindennap meg tudjuk hozni az istenkeresésnek az áldozatát.”

Krisztust öltik magukra

A beöltözés és az admisszió a szemináriumi közösség kiemelkedő ünnepe. Az azt megelőző estén a szeminárium kápolnájában csendes, imádságos, meghitt ünnepséggel hangolódtak rá. Ennek keretében a főmagiszter és a spirituális atya szólt a kispapokhoz, majd a reverendaapák átadták a reverendákat a harmadéves kispapoknak. A közös ünneplést a napot befejező imádsággal, completoriummal zárták.

A lüktető szív és a látás – ezt a két dolgot ajánlotta a hatodéves Oros Tibor Roland főmagiszter, hogy szemük előtt tartsák a kispapok, hiszen ezzel lehet követni Jézust. „Ahogy az emberi szívnek szüksége van a lüktetésre, hogy oxigénnel teli vért pumpáljon a szervezetbe és ez így helyesen működjön, a reverendát ha felveszitek, és nincs alatta egy lüktető szív, amit elköteleztetek, akkor ez a reverenda annyi marad, mint egy darab ruha. Ez a lüktetés az, ami a reverendát azzá teszi, ami az valójában.” Ugyanakkor, mint fogalmazott, annak a személynek, aki a Mesterrel akar járni, látnia kell. Úgy látni, mint ahogy a Mester is lát. „Ha a reverendát felveszitek, két kérdést ajánlok, hogy tegyetek fel magatoknak. Az egyik az, hogy te hogyan látod magad, amikor a reverenda rajtad van. Mert a reverenda, amikor felveszed, emlékeztet mindig valamire. És a másik pedig az, hogy szerinted az Isten hogyan lát téged. Mert ez a két kérdés összefoglalja azt az életet is, amikor összegyűlünk az imára, és összefoglalja azt az életet is, amikor a mindennapokban azokat a dolgokat, amiket meg kell tenni, a kötelességünket teljesítjük.”

Kiss Endre spirituális atya rámutatott, az egyházi rend felvételére jelöltek közé nyernek befogadást az admisszió által a harmadéves kispapok. „Ez egy nyilvános, szabad döntés, erre nem kényszerített senki titeket. Azért döntöttél így, mert a szertartás szövege szerint »megismerted a Jó Pásztornak a szeretetét, és magadévá tetted az egyháznak a gondjait.« A Jó Pásztornak ezt a szeretetét tovább akarod lehelni ebben a világban – ezt hiszem, és remélem, hogy így van. És amikor az ember magáévá teszi az egyház gondjait, akkor tudatosítja magában azt, hogy az egyház gondja az övé is. Már nem lehet közömbös iránta. És hogyha körülnézünk a világban, akkor azonnal látjuk, hogy milyen gondokkal küzd az egyház, mennyi seb van rajta. És mi mégis naponta igent mondunk erre az egyházra.” Kiemelte, a jelöltek életében a tanítványság ideje lejárt, a hasonulás ideje kezdődik el: hasonulni Krisztushoz, és formálódni az Evangélium által. „Holnap pedig magatokra öltitek a reverendát, amellyel együtt Krisztust öltitek magatokra, és amely ruházat bennünket mindig Krisztusra emlékeztet, és nem az önmagunk által kiharcolt hamis papi méltóságra. Azért, mert ezt a méltóságot Krisztus adhatja meg nekünk, és ezt a méltóságot az ember mindig belülre kapja, nem kívülre, hanem a szívébe, a reverenda alá.”

Isten hívó szava

Ezúttal három kispap részesült admisszióban, akikkel az ünnepség előtt beszélgettünk hivatásról, arról, hogy miként fogadta a környezetük, amikor úgy döntöttek, hogy jelentkeznek a szemináriumba, és azt is megosztották velünk, hogy mit jelent számukra a beöltözés.

„Úgy érzem, hogy egy szintlépés. Benne van két évnek a munkája, és ennek megvan a gyümölcse” – mutatott rá Pinkóczi György. Az Óradnáról érkezett fiatalember félig román, félig magyar származású, a líceumot Nagyenyeden végezte, egy évet pedig Kolozsváron élt, mielőtt jelentkezett volna a gyulafehérvári papnevelő intézetbe. A hivatásról kifejtette, van olyan, ami hosszabb távot ölel magába, és van, amelyik pillanatnyi. Ez mindenkinél különbözik. „Nálam egy hosszabb folyamatot foglal magába. Amikor harmadikos voltam, egy hittanfüzetben láttam egy képet: Jézus a kereszten, kétoldalt a két lator. Elkezdtem sírni, csak nem tudtam, hogy miért. Kérdeztem édesanyámat, hogy mi történt ezzel az emberrel. Úgy gondolom, hogy akkor érintett meg az Isten, hogy én ezt az utat kell járjam.”

Lázár Hunor Lövétéről érkezett, a szemináriumban a harmadik évét kezdte, de hetedik éve él Gyulafehérváron, mivel a középiskolát is itt végezte. „Tudatosan készültünk a beöltözésre, és már két éve ebben vagyunk, hogy előbb-utóbb be fog következni, sőt ennél nagyobb dolgok is be fognak következni az életünkben a szenteléseknél. Azonban ez már egy lépcsőfok, az első, amelyet minél biztosabban tesz meg az ember, annál biztosabban lesz meg a következő is.” Úgy véli, a hivatás valamiképpen misztérium, amely a személyre irányul, a személyért van, de nem azért, hogy magát vagy az erejét fitogtassa, hanem hogy a Jóistent bemutassa másoknak. „Mert mindenki lényegében szeretetet kap a Jóistentől. Aki szülői

„A jelöltek életében a tanítványság ideje lejárt, a hasonulás ideje kezdődik el: hasonulni Krisztushoz, és formálódni az Evangélium által.”

Az egyházi rend felvételére jelöltek közé nyernek befogadást az admisszió által a harmadéves kispapok